

VIDES

Es despertà com cada dia, a les sis menys quart del matí, amb les paraules "quin fàstic de vida" a la boca; caminà descalç vers la cuina, i mentre amb la mà dreta palpava la paret en busca de l'interruptor, a la mà esquerra ja tenia un encenedor. Repenjat a la finestra, observant un vell arbre al que gairebé no li quedaven fulles, encengué el primer cigarret del dia. Les gotes de pluja s'escolaven per la finestra xopant les rajoles del terra, fet que no va trasbalsar la seva passivitat.

Amb no més que un jersei de llana a la mà, es disposà a baixar les escales, convençut que aquell dia li seria amè. Al tercer pis d'aquell atrotinat edifici, encengué el cigarret que duia darrera l'orella, i obligat a repenjar-se a la barana, baixà les escales decidit.

Gaudia del mal temps, de com les gotes impactaven contra el seu rostre arrugat pel pas del temps i els mals costums, l'únic plaer que encara restava en la seva indesitjada vida.

Agafà el transport públic i s'assequé al mateix seient de cada matí, un home de costums, i només repenjar l'esquena ja esbufegà, fart de tot. El trajecte a l'oficina no durava més de deu minuts, però es feien eterns. Gent entrant i sortint, trepitjades constants, olor a suat, gent cridant i rient amb el telèfon a l'orella..."quin fàstic de vida" repetia.

En baixar de l'autobús, l'esperava un escriptori amuntegat de fulls, informes, anàlisis i formularis, muntanyes i muntanyes, que camuflaven totes les fotografies que guardava amb amor, allà on hi apareixien els rostres somrients dels seus fills i la seva dona. En veure-les, s'aixecà i agafà un altre cigarret de la caixa ja gairebé buida, sortí i tot encenent-lo pensà, "un menys, cada cop més a prop vostre".

La jornada acabà com cada dia, amb la posta de sol traient el cap per la finestra, un silenci sepulcral a l'edifici, i l'oficina únicament il·luminada per la pantalla del seu ordinador, atabalat de feina. S'aixecà amb parsimònia i de forma gandula caminà cap a la porta, decidit a tornar cap a casa, aquest cop caminant.

De sobte, notà una presència estranya a la cantonada de l'edifici on treballava, però, fidel a la seva passivitat, seguí caminant.

En arribar al portal de casa seva palpà les butxaques en busca de les claus, les quals caigueren a terra abans no pogués obrir la porta. Una ombra fosca i pertorbadora inundà l'ambient d'inhospitalitat.

Pujà el primer tram d'escales a una velocitat sorprenent per la seva mala vida, i per la mateixa raó, forçat per un atac de tos, es veié obligat a aturar-se al primer replà. L'ombra, que cada cop anava adoptant una forma més humana, s'acostà. Ell tornà a

arrancar a córrer. Les mans li tremolaven mentre introduïa la clau a l'orifici. S'escollia un cop sec. Les seves pulsacions s'alteraren. Entra per la porta, de puntetes, sense fer soroll, i quedà petrificat en veure una figura pàl·lida sobre el seu llit. Desesperat, buscà l'ombra per tot arreu, i arribà a la conclusió de que aquell ésser estrany que l'havia estat perseguint estava assegut davant seu.

"Qui ets?" digué espantat "Que vols de mi?" L'espectre contestà: "Joaquim Domènech?" aquest, sense dir ni un sol mot, va assentir. "Bé doncs... digui'm, tu ets feliç?" esverat, sense pensar-s'ho gaire cridà "Com vols que sigui feliç amb aquest fàstic de vida?"

Marxà de l'habitació; es dirigí al menjador, i abans que se n'adonés, aquell ésser misteriós ja hi era. "Penses que escaparàs de mi?" preguntà "que no saps qui sóc?" digué ofesa "Sóc la mort, la mort en carn i óssos, personificada i viva, aquí em tens". En sentir-ho, el cos d'en Joaquim empal·lidí, i al compàs dels calfreds que l'envaïen tartamudejà: "que...que...que??? ara???" al que la mort respongué: "Bé noi, de la mateixa manera que tu tens un negoci, jo també en tinc el meu, i no cal que et digui que estem passant per una crisi ben greu... l'esperança de vida no fa més que créixer i que n'he de fer jo? Quedar-me amb els braços creuats? Doncs no, si els vius no vanen a mi, jo aniré als vius, i aquí em tens."

En Joaquim quedà de pedra; "que vol dir això? Has vingut a buscar-me? Però... si només tinc 42 anys..."

"La vida és injusta maco, tu t'ho has buscat... tres paquets de tabac al dia? T'has parat a pensar com els hi senta això als teus pulmons? Aquí en tens la resposta... estan més podrits que la meua anima." Respongué la mort

"NO, NO I NO!" cridà en Joaquim "no vull, m'agrada la meua vida... tranquil·la i passiva". La mort començà a riure: "Això és el que tu entens per vida? Vinga home! Fes-te un favor a tu mateix"

De cop i volta, sentiren un fort soroll provinent del carrer, un escàndol s'havia produït a la carretera, un motorista, que no devia anar en les millors condicions, havia xocat amb un arbre i sortí disparat contra la calçada, perdent així la seva apreciada vida.

"Es veu que algú ha decidit per mi" digué la mort "Tens una altra oportunitat, espero que aquest cop apreïs la teua vida, que és un regal. Fins a la pròxima Joaquim, cuida't, espero que la propera vegada que et vegi tinguis els cabells blancs i la pell fardada d'arrugues." I així s'emportà l'ànima desconsolada del jove motorista, donant una segona oportunitat a en Joaquim, el qual, no només li ho agraï, sinó que trobà el vertader sentit de la vida, ser feliç, i morí, com bé havia previst, amb 94 anys de vida, una vida sana, sense vicis ni mals costums.

Firmat: TILLU